

ЗАШТО У ЉУДИ НИЈЕ ТАБАН РАВАН?

Кад су ђаволи отпали од Бога и утекли на земљу, онда су и сунце однијели са собом, па га ђаволски цар набио на копље и носио на рамену. Кад већ земља протужи Богу, да оће сва да изгори од сунца, онда Бог пошље светог Аранђела, да гледа како да узме сунце од ђавола. Кад сиђе свети Аранђел на земљу, а он се удружи с ђаволским царем; али се ђаволски цар осјети, шта он оће, па се добро узме у памет. Одајући тако по земљи њи двојица заједно, дођу на море и стану да се купају; а ђаво удари копље са сунцем у земљу. Пошто се мало прокупају; онда рече свети Аранђел:

“Де да ронимо, да гледамо који може дубље.”

А ђаво му одговори:

“Ајде де.”

Онда свети Аранђел зарони, и изнесе у зубима пијеска морскога. Сад треба и ђаво да зарони, али се боји да му св. Аранђел међу тим не однесе сунце. У том му падне на ум, те пљуне на земљу, и од његове пљуванке постане сврака, да му чува сунце, док он зарони и изнесе у зубима морскога пијеска. Како ђаво зарони, а св. Аранђел прекрсти руком море, те на њему постане лед од девет аршина дебео; па онда спопадне сунце и побјегне к Богу, а свраке стане крека. Кад ђаво чује сврачиј глас, онда већ види шта је; па се брже боље врати натраг. Кад горе, али се море заледило, не може на поље! Онда се брже боље врати опет на дно мора, те узме камен и њим пробије лед, па онда потеци за св. Аранђелом! Онај бјежи, а овај за њим! Таман кад св. Аранђел корачи једном ногом к Богу на небо, онда ђаво стигне, те му ноктима из табана у друге ноге ишчупа велики комад меса. Кад св. Аранђел дође са сунцем онако рањен пред Бога, онда заплаче:

“Што ћу, Боже, овако грдан?”

А Бог му рече:

“Ћути, не бојсе; ја ћу наредити, да сви људи имају тако на табану као малу долину.”

И тако Бог уреди, те у свију људи постане на табанима у обадвије ноге као мала долина. И тако остане и до данас.

